

Намислили и сторили го. Потоквали си, попиивали си, докато се свършило и то.

Дошъл мѣсецът на баба Марта — мѣсецъ мартъ. Разтичала се, разшѣтала се тя — да го посрѣщне, както е прилично. Отъ многото шѣтъкъ тя се уморила доста. Седнала да си почине и похапне. Като си похапнала, спомнила си за винцето, та рекла и да си посрѣбне малко. Отишла при бѣчвата, но що да види! Въ нея нѣмало ни капка вино; джигитъ ѝ се разсѣхнали, оброчитъ разпадали. Сѣтила се баба Марта, че нейнитъ братя сж изпили винцето ѝ. Разсърдила се, разхвучала се, леле мале, на срѣща ѝ се не излизало! Хвучала, бѣснѣла, клѣла, викала, па седнала, та заплакала и завѣздишала. Сълзи рѣки потекли изъ очитъ ѝ, въздишки вихъръ заизлизали изъ устата ѝ. Тъмни мъгли припаднали, вѣтръ на талази задухалъ, ситенъ дѣждецъ зарѣмолѣлъ, леки снѣжинки запрѣхвъркали. Плакала, плакала, па най-послѣ се утѣшила и рекла: „Е пѣкъ, ако сж го изпили, моитъ братя сж го изпили, не сж чужди хора я!“ — Засмѣла се. Спрѣли сълзитъ и въздишкитъ, — мъглитъ се раздигали, небето се разяснило, врѣмето се оправило.

Оттогава баба Марта прѣзъ мѣсеца си мартъ често си спомнува за това — че нейнитъ братя ѝ изпили винцето — и ту плаче, ту се смѣе: сѣти ли се за изпитото вино, заплаква, завѣздиша — врѣмето се разваля; ала веднага смѣдъ това се утѣшава, че нейнитъ братя сж го изпили, а не чужди хора — засмива се, врѣмето се оправя. И често прави тя това. Затова и често разваля и оправя врѣмето прѣзъ мѣсецъ мартъ — завърши Стойко.

5. Баба Марта плаче, защото е бита.

— Сега е мой редъ — да кажа, защо баба Марта плаче и се смѣе прѣзъ мѣсецъ мартъ — каза тодоръ. Всички одобриха. Той започна.